

Про сучасні моди та їх жертви

[В. Євстратов, завідувач кафедри обробки металів тиском]

#24-25 от 25.10.2005

Реклама заповнила усі засоби масової інформації. Рекламують одяг, продукти харчування, меблі, ліки... Рекламують усе модне. А наші діти, які поки що не мають достатнього життєвого досвіду, сприймають ту рекламу як належне і сліпо копіюють моди, хоч дуже часто вони їм зовсім не пасують або навіть шкідливі.

Одна справа вилізти з голим пузом на естраду, зовсім інша – ходити так до університету. Тут є два аспекти. Перший – етичний. Університет – це вищий навчальний заклад, а не естрада, пляж чи спортивний майданчик. Тут одяг має бути діловий. У цьому є глибокий смисл. На естраді кожен хоче „подати” себе якнайяскравіше, привернути до себе увагу. На спортмайданчику – одягтись якнайфункціональніше, щоб одяг не заважав рухам. А ось у вузі одяг має сприяти серйозній роботі. Якщо дівчина відчуває на собі пильні погляди сусідів, то вона мимоволі рахує: скільки хлопців і як саме на неї дивляться. Говорити про її продуктивну роботу на занятті при цьому не варто. Звичайно ж, і юнакові зовсім немає справи до викладача, коли він розглядає принади своєї сусідки. Виникає враження, що ці молоді люди прийшли до вузу не стільки здобувати знання, скільки „показати” себе.

Другий аспект – функціональний. Улітку та восени в наших аудиторіях і задуха, й протяги. Якщо у дівчат оголені пупи та спини, то це дуже часто спричиняє застуди.

Багато років тому, коли я був молодим викладачем, то кожного року їздив із студентами до колгоспів. Мій перший колгоспний досвід був дуже сумним – переважна частина дівчат, яким доводилося чистити кукурудзяні качани, захворіла на цистит (застуду сечогінної системи). Хоч із запізненням, я прошу вибачення у своїх дівчаток, яких у перший рік свого „керівництва” не зміг уберегти від застуди. Далі я вже мав певний досвід, а тому попідкував про те, щоб кожна дівчинка сиділа не на купі вологої й холодної кукурудзи, а на дерев’яному „сідалі”, аби запобігти небажаній хвороби.

Статистика свідчить, що в останні роки лише близько 25 % пологів відбуваються нормально, а 75 % – із порушеннями. Це обумовлено також і тим, що дівчата ходять з голими спинами, застуджують саме ті місця, із якими пов'язані дітородні функції.

Одна справа з'явитися на високих підборах та в короткій спідниці на вечірку, зовсім інша річ кожного дня ходити на десятисантиметрових підборах та у спідниці, що зшита з чоловічої краватки. Вчені довели, що високі підбори негативно впливають на розташування внутрішніх органів та перевантажують ноги. Усе це призводить до жіночих хвороб. А коротка спідниця часто-густо не тільки не прикрашає дівчину, а, навпаки, демонструє її не досить досконалі ноги. Тому кожна дівчина має вирішити для себе дилему: або хизуватись високими підборами та короткими спідницями, шкодити своєму здоров'ю та підкреслювати свої недоліки, або розумно користуватись модою, зберегти своє здоров'я для щасливого шлюбу та довгого подружнього життя.

Одна справа демонструвати свою бездоганну фігуру, підкреслюючи усі її принади, зовсім інша – нехтувати стилем, показувати свою неосвіченість у справах моди. Дуже часто бачу, як кривонога дівчина вирядилась у вузькі джинси і йде, розгойдуючись, наче кавалерист. Мода – це вміння приховувати свої недоліки та демонструвати принади. Дуже важливо притримуватись певного стилю. Мене вражає, коли дівчина йде у дуже коштовних модних туфлях і спеціально подертій джинсовій спідниці; коли дівчина одягає красиву гіпюрову блузку й спортивні кросівки. Усе це настільки несумісне, настільки порушує стиль, що мимоволі викликає відразу. Часто бачу дівчат з оголеними плечима та спиною, на яких рясніють руді веснянки, а іноді й татуювання. Не знаю, як іншим, а мені це гидко. Я питав хлопців різного віку, чи їм подобається таке. Майже усі відповідали, що бачити неприкриті веснянки їм не дуже приємно. Але багато хто з молодих хлопців наявність татуювань схвалював. На жаль, ці молоді люди не знають, що татуювання поважають лише кримінальні злодії. Вони виробили „теоретичні основи” татуювання, вкладають у зображення на тілі певний зміст: за яку провину засуджений, на скільки років, в яких таборах перебував тощо. Тому я завжди жалію тих молодих людей, яким татуювання подобається.

Кожного дня, підходячи до нашого хмарочоса (У-1), бачу перед дверима скупчення студенток і студентів, над якими висить дим. Вони смалять цигарки. Це також мода! Але тут поняття „жертва моди” стає особливо яскравим. Мої друзі-медики розповідають про наслідки паління як дівчат, так і хлопців. Це саме ті 75 % батьків та матерів, в яких народжуються не зовсім здорові або навіть дебільні діти. Тому кожна дівчина, кожен хлопець мають вирішити для себе дилему: або хизуватись своєю „дорослістю” і з молоду руйнувати свій організм, ризикувати подружнім щастям, мати неабиякий шанс народити дебільну дитину, або знехтувати цією злою модою і дуже виважено готувати себе до здорового та щасливого подружнього життя.

Одна справа випити раз на тиждень кухоль пива, зовсім інша – дудлити по кілька пляшок щодня. Тут мимоволі згадується дуже влучний російський анекдот.

Один мужик говорить другому: „Ударим по пиву?” – „Нет, оно вызывает в моем организме весну”. – „Что, так начинает бурлить кровь?” – „Да нет, так набухают почки!”

Подивіться на наших молодих людей – багато хто з них вже пузатий. Чи це свідчить про здоров’я? Гадаю, навпаки.

Дуже великої шкоди завдає горілка. Є така говірка: „Горілка біла, але вона червоним фарбує ніс і чорнить репутацію”. Вживання горілки призводить до втрати розуму та абсолютно неадекватного сприйняття дійсності. Я згадую, як після одержання дипломів двійка наших студентів напилася горілки, позбулась свідомості й почала бити вікна у гуртожитку.

Пам’ятаю, як п’яний студент „випав” із вікна третього поверху. Пам’ятаю, як на заклад (парі) один студент випив „з горла” пляшку горілки, а через дві години його відвезли до моргу. Це дуже сумно, навіть страшно, але це ж було!

Проходячи територією університету, в корпусах, навіть у ліфті чую ненормативну лексику (інакше кажучи, матюки), нерідко й від дівчат. Співчуваю, бо це свідчить, з одного боку, про лексичне й культурне убозтво цих молодих людей, а з іншого – про те, що вони не знають, наскільки шкодять здоров’ю та мисленню ці лайливі слова. Вчені довели, що вживання ненормативної лексики викликає серйозні захворювання на генетичному рівні. Тому діти, народжені від цих молодих людей, страждатимуть хворобами з дитинства. Це велика частка

з тих 75 %, які народжуються зі значними відхиленнями від норми.

Ще про одну „моду”. Старшим відомо, що є хрести кількох видів. Один хрест – церковний – ставлять на маківці бані храму, щоб його було видно здалеку. Інший хрест – натільний – одягають на шию так, щоб його ніхто не бачив. У стародавні часи це робили через те, що віруючих християн досить часто карали і навіть страчували. У давні часи хрест ховали від поганого ока, щоб не наврочили хвороби чи біди. Зараз натільний хрест треба ховати, щоб не хизуватись його розмірами та вартістю. Коли на людині величезний коштовний хрест висить напоказ, то це характеризує людину з якнайгіршого боку.

Я не знаю, хто диктує ті сучасні злі моди. Я не знаю, скільки мільйонів витрачено на рекламу найсучасніших моделей одягу та взуття, цигарок та пива, татуювання та голих пупів. Але я добре знаю, яку шкоду все це приносить нашій молоді.

Будь-яка мода не безневинна. Недарма ж кажуть: „Жертва моди”. В цьому є глибокий смисл. Я дуже добре пам’ятаю, як мої однокурсниці взимку (а тоді зими були люті, морозяка – під 30 градусів) бігали в тоненьких капронових панчохах. Це було надзвичайно модно! А що вони мають зараз? Нехай молоді люди спитають сьогодні своїх мам та бабусь: що після тієї злої моди стало з їхніми ногами, чи не шкодують вони про те, що підкорялися дурній моді, бігаючи взимку в капронових панчохах. Богові дякувати – із Заходу прийшла мода на наші, українські, чобітки. Тому зараз у наших молодичок взимку ніжки не страждають.

Звичайно, що на всі згадані й незгадані неподобства ми можемо дивитись крізь пальці, не звертати уваги. Але... Тоді давайте не скиглити з того приводу, що нас вже не 52 мільйони. Давайте заплющимо очі й не будемо звертати уваги на те, що майже 75 % наших дівчат не можуть стати мамами, здатними народити здорових дітей. Давайте не звертати уваги на те, що значна частина наших хлопців не здатна служити в армії через поганий стан здоров’я. Давайте залишимо поза увагою те, що вже в школі можна почути матюки, і не тільки від хлопців, але й від чарівних дівчаток. Давайте вважати за нормальне, що близько третини шлюбів зараз розпадається вже через три–п’ять років.

Я впевнений у тому, що нам, старшому поколінню, не варто терпіти моду, яка може зашкодити нашим дітям та онукам. Я глибоко переконаний у тому, що ми не маємо права дозволити комусь зробити наших дітей хворими тілом та духом!

Чи не час проявити батьківське піклування та заборонити усяке неподобство. Але заборонити усе це не лайкою, а терплячою роз’яснювальною роботою. Це дуже важко. Проте вкрай необхідно, якщо ми не хочемо, щоб через кілька поколінь наша Україна взагалі перестала існувати.

Чи не час не звертати уваги на намагання наших засобів масової інформації переконати нас у тому, що національні особливості та „патріархальні цінності” застаріли та стали шкідливими, що їх треба руйнувати; що лише глобалізація несе нам благо у вигляді найсучаснішої універсальної супермоди Заходу та Сходу. Чи не час нам зберігати вікові традиції та почати пропагувати наш, суто український здоровий спосіб життя, відкритість, доброзичливість, порядність та цнотливість? Думаю, що час. Маємо це усвідомити й нести за це моральну відповідальність.

В. Євстратов, завідувач кафедри обробки металів тиском, доктор технічних наук, професор,

